

Arrest

nr. 59 784 van 15 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, verklaart op 13 november 2008 België te zijn binnengekomen en dient een asielaanvraag in op 17 november 2008.

Op 8 februari 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 27 april 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 11 augustus 2009 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 5 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich – met behulp van het typeformulier – op de vernietigde instructies van 19 juli 2009, waarbij hij in aanmerking meent te komen voor verblijfsregularisatie op basis van een duurzame lokale verankering en werk (criterium 2.8B). Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij (...) d.d. 06.10.2009 voorlegt, kan hij niet in aanmerking komen voor een verblijfsregularisatie op basis van dit criterium. Wij hebben immers - na een grondige studie van het administratief dossier - moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft sinds 31.03.2007. Betrokkene diende op 17.11.2008 een asielaanvraag in en verklaarde daarbij zelf dat hij op 13.11.2008 België is binnengekomen. De getuigenverklaringen van o.a. D. en E. S. dat zij betrokkene sinds 2007 kennen, kunnen dan ook niet weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31.03.2007. Betrokkene kan dus geen aanspraak maken op een verblijfsregularisatie op basis van criterium 2.8B.

Het feit dat betrokkene een appartement huurt, een arbeidsovereenkomst voorlegt, zeer goed geïntegreerd zou zijn, vrienden en kennissen heeft die zijn aanvraag met een getuigenverklaring ondersteunen, zeer goed Frans zou spreken en een inschrijvingsattest en niveaubepaling voor Nederlandse lessen voorlegt, vormt geen grond voor verblijfsregularisatie. Deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene doen niets af aan de verblijfsvoorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag d.d. 08.12.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 17.11.2008 diende T., W. een asielaanvraag in. Op 29.04.2009 weigerde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De duur van de asielprocedure – zijnde ongeveer 5 maanden en 12 dagen – is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

(…).”

Op 17 januari 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 29/04/2009

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 11.08.2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.

(...)."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel

Genomen uit de schending van de artikelen 105 en 108 van de Grondwet, uit de schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, uit de schending van het materieel motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, uit de schending van het algemeen rechtsbeginsel van het gezag van rechterlijk gewijsde erga omnes van annulatiearresten, en uit de schending van het beginsel van de uitvoering te goeder trouw van annulatiearresten

Doordat de bestreden beslissing de regularisatieaanvraag louter en alleen afwijst omdat de situatie van verzoeker niet volledig zou beantwoorden aan de criteria onder punt 2.8.B van de instructie m.b.t de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet, meer bepaald inzake het aantonen van vroegere geloofwaardige pogingen om wettig verblijf te bekomen

Terwijl genoemde instructie werd vernietigd door het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State

En terwijl de wetgever de beslissingsbevoegdheid nopens de aanvragen tot machtiging van verblijf aan de uitvoerende macht heeft overgelaten omdat elke aanvraag een beoordeling in concreto noodzakelijk maakt

Zodat de weigering van de aanvraag tot regularisatie niet louter gesteund kon worden op niet-bestaande criteria.

1. Artikel 105 van de gecoördineerde Grondwet bepaalt:

"De Koning heeft geen andere macht dan die welke de Grondwet en de bijzondere wetten, krachtens de Grondwet zelf uitgevaardigd, hem uitdrukkelijk toekennen ".

Artikel 108 van de gecoördineerde Grondwet bepaalt:

"De Koning maakt de verordeningen en neemt de besluiten die voor de uitvoering van de wetten nodig zijn, zonder ooit de wetten zelf te mogen schorsen of vrijstelling van hun uitvoering te mogen verlenen ".

Dat het beginsel van het gezag van gewijsde erga omnes van annulatiearresten een algemeen rechtsbeginsel uitmaakt, werd meermaals bevestigd door het Hof van Cassatie ,

Het absoluut gezag van gewijsde van annulatiearresten (met name deze van de Raad van State) werd bevestigd door het ArbitrageHof .

De annulatiearresten zijn bindend voor het bestuur dat de vernietigde handeling heeft gesteld. Dit is des te meer het geval, nu de formule van tenuitvoerlegging waarmee deze arresten zijn bekleed, aan de administratieve overheden opdraagt om te zorgen voor de uitvoering ervan.

2. Bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State werd de "ongedateerde instructie van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet" integraal vernietigd.

Het arrest werd voorzien van de formule van tenuitvoerlegging.

Er zijn derhalve geen vaststaande criteria en nog minder vaststaande referentiedata om een aanvraag tot regularisatie af te wijzen.

De beoordeling van de aanvraag dient steeds te gebeuren in functie van de wettelijke criteria, met name het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag vanuit België verantwoorden en de humanitaire gronden die tot een machtiging van verblijf aanleiding kunnen geven.

Zoals de motivatie van de bestreden beslissing vermeldt, staat het de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vrij om gevolg te geven aan de politieke akkoorden terzake en om derhalve regularisatie toe te kennen wegens de verregaande integratie van personen in de Belgische samenleving, waarbij die integratie kan afgeleid worden uit het lang verblijf van de betrokkene en uit het voorhanden zijn van goede kansen op de arbeidsmarkt. Die kansen op de arbeidsmarkt worden uiteraard terdege aangetoond door het voorleggen van een arbeidsovereenkomst, waarin een werkgever zich verbindt om de betrokkene voor onbepaalde duur of voor één jaar voltijds tewerk te stellen.

Doch om bij deze beoordeling gebruik te maken van een bepaalde referentiedatum, vóór dewelke de aanvrager in het land moest zijn, dient de administratie wel te beschikken over een wettelijke of reglementaire basis. Bij ontstentenis van zulke wettelijke of reglementaire basis dient de graad van integratie onderzocht te worden. De integratie kan niet louter worden afgeleid uit het al dan niet aanwezig zijn in België vóór een bepaalde datum.

In casu wordt in de motivatie van de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker zijn verblijf in België voorafgaand aan 31 maart 2007, niet kan aantonen.

Dit klemmt des te meer, nu de vernietigde instructie een periode van indiening van de aanvragen vooropstelde die liep tot 15 december 2009. De bestreden beslissing is pas 12 maanden later tussengekomen. Verzoeker heeft derhalve nog minstens 12 maanden extra tijd gehad om zich te integreren, en om zijn kennis van het Nederlands nog te verbeteren, en om zijn kansen om de arbeidsmarkt nog te vergroten, enz. Waarom speelt dit allemaal geen enkele rol?

De door verzoeker ingeroepen argumenten inzake integratie worden opgesomd in de bestreden beslissing. Deze argumenten worden geenszins onderzocht, maar wel zonder pardon van tafel geveegd:

"Het feit dat betrokkene een appartement huurt, een arbeidsovereenkomst voorlegt, zeer goed geïntegreerd zou zijn, vrienden en kennissen heeft die zijn aanvraag met een getuigenverklaring ondersteunen, zeer goed Frans zou spreken en een inschrijvingsattest en niveaubepaling voor Nederlandse lessen voorlegt, vormt geen grond voor verblijfsregularisatie. Deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene doen niets af aan de verblijfsvoorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009",

Uit de gebruikte bewoordingen van de motivering van de bestreden beslissing, blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de elementen inzake de integratie van verzoeker niet heeft onderzocht bij het beoordeling van de door verzoeker ingediende aanvraag. Er vindt dus een robotisering van het beslissingsproces plaats, hetgeen afbreuk doet aan het principe dat elke aanvraag op haar eigen merites dient te worden onderzocht (schending van het motiveringsbeginsel).

De vraag dient ook gesteld welke redelijke verantwoording er bestaat voor het hanteren van een bepaalde referentiedatum. Zulks is bij uitstek arbitrair en houdt dus ipso facto een schending van het redelijkheidsbeginsel in.

Het vooropstellen van een allesbepalende referentiedatum is het privilege van de wetgever; wanneer de wetgever er zich van onthouden heeft om dergelijke referentiedatum voorop te stellen, dan is dat omdat de wetgever van oordeel was dat elke situatie bijzonder is en op haar eigen merites beoordeeld dient te worden door een orgaan van de uitvoerende macht. In casu dient te worden vastgesteld dat de uitvoerende macht abdiceert want weigert om een individuele beoordeling te maken van een individueel dossier, en tegelijk de wetgevende functie usurpeert door eigen regelgeving te hanteren buiten de algemene bevoegdheid tot het maken, van verordeningen ter uitvoering van de wetten.

Door meergenoemd arrest van de Raad van State en door de daaropvolgende stellingname van de Staatssecretaris, kan de vernietigde instructie nog wel dienen om positieve beslissingen te nemen (potere legem quam ipse fecisti en de toepassing van het vertrouwensbeginsel), maar geenszins om weigeringsbeslissingen te nemen. Niemand heeft verweerder verplicht om zich in die bevreedende positie ten manoeuvreren, dus moet verweerder ook niet komen klagen dat zulks niet evenwichtig of niet eerlijk zou zijn.

Verzoeker is van oordeel dat het gezag van gewijsde van meergenoemd arrest van de Raad van State zich uitstrekt tot alle beslissingen, inclusief de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag ex artikel 9bis. De loutere mededeling van de Staatssecretaris dat hij de politieke akkoorden wenst uit te voeren, volstaat niet om de vernietigde instructie te doen herleven, in welke vorm dan ook, wanneer het document moet dienen als basis voor het verwerpen van een aanvraag.

Het eerste middel is gegrond."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet door het bestuur wordt toegepast in een strikt voorafgaandelijk kader, waarvan de grenzen en mogelijkheden bekend zijn aan degenen die er zich op willen beroepen, waardoor de rechtszekerheid maximaal wordt gevrijwaard. Verzoeker toont niet aan in welke mate het voorafgaandelijk vastleggen van dergelijke criteria zijn rechten zou hebben geschonden, temeer daar hij zichzelf beroept op het criterium. Nog

minder toont hij volgens de verwerende partij aan dat de bestreden beslissing zou zijn gegeven met schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat een ruime appreciatiebevoegdheid toekent aan de bevoegde overheid. Door de criteria vast te leggen die thans in voege zijn, heeft het bestuur de appreciatiebevoegdheid begrensd. Evenmin heeft verzoeker ter gelegenheid van het indienen van de aanvraag enig bezwaar geopperd tegen de inperking van de appreciatiebevoegdheid. Integendeel heeft verzoeker willen aantonen dat hij langer in het Rijk verbleef dan de periode die hij opgaf aan de bevoegde asielinstanties. Daardoor toont verzoeker aan dat hij ofwel de Belgische overheid heeft misleid door valse verklaringen af te leggen in het kader van zijn asielaanvraag, ofwel de Belgische overheid heeft misleid in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker kan dienvolgens niet op ontvankelijke wijze het middel inroepen, nu hij door zijn bedrieglijke verklaringen het toepassingsveld van het door zichzelf ingeroepen criterium heeft uitgehold.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt in samenhang hiermee onderzocht.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is. Dienaangaande wijst de Raad erop dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Er wordt opgemerkt dat verzoeker terecht stelt dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden

die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen, werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het gezag van gewijsde van het arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 miskent en dit arrest niet ter goeder trouw uitvoert door, enkel wat betreft de beoordeling ten gronde van de aanvragen om tot een verblijf gemachtigd te worden, beleidsrichtlijnen te voorzien die overeenstemmen met de richtlijnen die reeds waren voorzien in de vernietigde *“instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet”*.

Door het publiek maken van beleidsrichtlijnen waarin wordt uiteengezet op welke wijze hij een invulling wenst te geven aan de hem door de wetgever, in het raam van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, toegewezen bevoegdheid, wordt een grotere rechtszekerheid beoogd. Verzoeker stelt terecht dat deze criteria geen afbreuk kunnen doen aan de voorwaarden die door de wetgever zijn gesteld inzake de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag. *In casu* blijkt evenwel niet dat de verwerende partij de ontvankelijkheidsvoorwaarden die door de wetgever in artikel 9bis van de vreemdelingenwet werden voorzien, heeft miskend.

Het gegeven dat er geen criteria in de wet werden voorzien wat betreft de gevallen waarin een verblijfsmachtiging kan worden toegekend, heeft tot gevolg dat de bevoegde staatssecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt die hem toelaat een door hem bepaald beleid te voeren. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft ervoor geopteerd duidelijk af te bakenen in welke gevallen hij al dan niet bereid is om van zijn discretionaire bevoegdheid gebruik te maken om een (ontvankelijke) aanvraag tot toekenning van een verblijfsmachtiging, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, toe te staan. Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de normen die de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hiertoe heeft uitgewerkt, maar toont hiermee geen schending van de door hem aangevoerde bepalingen aan. Meer specifiek geeft verzoeker aan van oordeel te zijn dat de integratie op zich van een vreemdeling een doorslaggevend criterium zou dienen te zijn en dat de toekenning van een verblijfsmachtiging niet afhankelijk mag gemaakt worden van het feit of een vreemdeling voor een bepaalde datum in het land verbleef. Het komt evenwel niet toe aan verzoeker om in de plaats van de bevoegde staatssecretaris te bepalen welke invulling dient gegeven te worden aan de aan deze staatssecretaris toegekende discretionaire bevoegdheid. Hij maakt ook niet aannemelijk dat het feit dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om beleidsredenen opteerde om slechts een verblijfsmachtiging toe te kennen aan bepaalde categorieën van vreemdelingen en hierbij termijncriteria hanteerde, ongrondwettig zou zijn. Er is de Raad immers geen beginsel bekend dat het hanteren van referentiedata zou voorbehouden aan de wetgever en ook uit de door verzoeker ingeroepen grondwettelijke bepalingen blijkt een dergelijk “privilege” niet. De Raad dient er trouwens op te wijzen dat er geen sprake is van *“een allesbepalende referentiedatum”*, doch dat de bevoegde staatssecretaris een veelheid aan situaties heeft voorzien waarin in beginsel verblijfsmachtiging wordt toegekend.

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden in zijn bewering dat zijn aanvraag niet aan een individuele beoordeling werd onderworpen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, aangaf van oordeel te zijn dat hij zich in een situatie bevond als omschreven in punt 2.8B van de beleidsinstructie en in de bestreden beslissing wordt toegelicht waarom verzoeker niet dienstig naar voormelde situatie kan verwijzen. Er wordt namelijk geduid dat verzoeker niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft sinds 31 maart 2007 omdat hij zelf naar aanleiding van zijn asielaanvraag verklaarde België te zijn binnengekomen op 13 november 2008 en omdat de getuigenverklaringen die iets anders beweren niet als bewijs aanvaard kunnen worden. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker slaagt er evenmin in aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoeker verwijst naar de twaalf maanden extra tijd die hij had om zich verder te integreren in de periode tussen zijn aanvraag en het nemen van de bestreden beslissing en zich afvraagt waarom dit geen rol speelt, wijst de Raad erop dat inzake verzoekers integratie in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen:

“Het feit dat betrokkene een appartement huurt, een arbeidsovereenkomst voorlegt, zeer goed geïntegreerd zou zijn, vrienden en kennissen heeft die zijn aanvraag met een getuigenverklaring ondersteunen, zeer goed Frans zou spreken en een inschrijvingsattest en niveaubepaling voor Nederlandse lessen voorlegt, vormt geen grond voor verblijfsregularisatie. Deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene doen niets af aan de verblijfsvoorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de elementen van integratie die verzoeker heeft aangevoerd, maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf. Door te verwijzen naar de periode van indiening van aanvragen die liep tot 15 december 2009 en de verdere integratie van verzoeker tijdens de behandelingsduur van de aanvraag, toont verzoeker niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet voorhouden dat het vertrouwensbeginsel in de zin van de uitvoering te goeder trouw van annulatiearresten werd geschonden. Ook de schending van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 kan niet worden aangenomen.

Het hanteren van duidelijke beleidscriteria is niet zoals verzoeker voorhoudt arbitrair, maar is er net op gericht willekeur tegen te gaan en de behandeling van de aanvragen om machtiging tot verblijf te objectiveren. Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor dat het redelijkheidsbeginsel miskend werd doordat de verwerende partij verwees naar deze beleidscriteria. Bovendien schendt de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen en beginselen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel

Genomen uit de schending van het materieel motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur,

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich baseert op de in de asielaanvraag verklaarde datum van aankomst om te concluderen dat verzoeker niet aan de verblijfsvoorwaarde onder punt 2.8.B van de instructie beantwoordt

Terwijl verzoeker bij zijn asielaanvraag een datum van aankomst diende op te geven die niet verder dan 8 dagen in het verleden lag

En terwijl de door verzoeker voorgelegde getuigenverklaringen aantonen dat verzoeker al lang voor zijn asielaanvraag in België verbleef

Zodat de bestreden beslissing berust op een noch in feite noch in rechte aanvaardbaar motief (schending van het motiverings- en van het redelijkheidsbeginsel)

Toelichting bij het tweede middel:

Verzoeker verblijft sinds 16 januari 2006 in België. Hij is vanuit Algerije via Spanje naar België gekomen, zonder te beschikken over enig Schengen-visum.

Verzoeker heeft geruime tijd bij een vriend in België gewoond, op 17 november 2008 heeft is hij dan asiel gaan vragen. De asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verworpen om een technische reden, nl. niet verschijnen op het interview.

De asielaanvraag is ingediend omdat verzoeker alsdan van geen hout pijlen meer wist te maken, Het beperkt belang van de asielaanvraag in de verblijfsproblematiek van verzoeker wordt onderstreept door het einde ervan, nl. technische weigering.

De in de asielaanvraag genoemde datum van aankomst kan dan ook niet worden weerhouden als begin van het verblijf van verzoeker in België,

Verzoeker heeft 2 getuigenissen voorgelegd van oudere Belgische dames, waaruit het langdurig verblijf van verzoeker blijkt. De gemachtigde van de Staatssecretaris stelt dat hiermee geen rekening kan worden gehouden, omdat ze in strijd zijn met de bij de asielaanvraag verklaarde datum van aankomst. De vraag stelt zich echter waarom deze getuigen zich zouden willen compromitteren door het afleggen van valse verklaringen. De 2 getuigen hebben geen enkele aantoonbare band met verzoeker, buiten de tussen hen en verzoeker bestaande vriendschap, die hen ertoe zou kunnen aanzetten om de duur van hun vriendschapsrelatie met verzoeker te overdrijven.

Verzoeker beschikt intussen ook over een verklaring van CAW DE TERP waaruit zijn verblijf vanaf maart 2007 blijkt (stuk 3). Het betreft een officieel document, nu de centra voor algemeen welzijnswerk (CA W), worden gefinancierd, gecontroleerd en georganiseerd door de gemeenschappen (voor de Vlaamse Gemeenschap: decreet van 19 december 1997 betreffende het algemeen welzijnswerk).

Het tweede middel is gegrond."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker de bescherming van de Belgische overheid heeft ingeroepen aan de hand van verklaringen waarvan hij in het raam van de thans voorliggende procedure stelt dat ze valselijk werden afgelegd, met name de datum van binnenkomst in het Rijk en de beschrijving van de afgelegde reisweg. Het gegeven dat die asielaanvraag werd verworpen omdat verzoeker niet inging op de uitnodiging tot verhoor, doet geen afbreuk aan die vaststelling.

3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoeker beroept zich op het feit dat hij naar aanleiding van zijn asielaanvraag een foutieve datum van binnenkomst heeft opgegeven, en dat de getuigenverklaringen aantonen dat hij hier reeds verbleef in 2007, evenals een bewijs van het CAW dat verzoeker voor het eerst bij huidig verzoekschrift voorlegt.

De Raad stelt dat verzoeker zich bezwaarlijk met goed gevolg kan beroepen op zijn vroegere poging om de overheid te misleiden tijdens de asielprocedure, om nu aan te tonen dat hij in het kader van de procedure inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf de waarheid zou spreken. Alleszins, dit motief strookt met de gegevens van het dossier en het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat getuigenverklaringen waarin gesteld wordt dat Belgische personen verzoeker sinds 2007 kennen, niet kunnen worden aangenomen nu verzoeker zelf verklaarde dat hij België is binnengekomen op 13 november 2008.

Waar verzoeker bij huidig verzoekschrift voor het eerst een stuk voorlegt van een CAW daterend van 8 februari 2011 dat zich niet in het dossier bevindt en dat hij dus niet heeft voorgelegd aan het bestuur, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing die *in casu* werd genomen op 20 december 2010 (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Waar verzoeker met deze uiteenzetting zou trachten een nieuwe beoordeling van zijn aanvraag te verkrijgen, merkt de Raad op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de

wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Dit is *in casu* niet het geval.

Gelet op de voorgaande analyse maakt verzoeker met zijn betoog de schending van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. Verzoeker voert geen afzonderlijke middelen aan die gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET